

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci žalobkyně: **Y. L.**, bytem T., P., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Mladá Boleslav**, se sídlem Komenského náměstí 61, Mladá Boleslav, zastoupenému Mgr. Ondřejem Pivoňkou, advokátem se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, **o návrhu na vydání předběžného opatření**,

t a k t o :

- I. Návrh na vydání předběžného opatření, kterým by bylo žalovanému přikázáno, aby zrušil vyznačení právní moci na rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. DP-03150/2016, a sdělil osobám, kterým na tomto rozhodnutí vyznačil právní moc, že došlo k jejímu chybnému vyznačení, **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **j e p o v i n n a** zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření ve výši 1.000,- Kč, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 3946006617.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doručenou soudu dne 17. 3. 2017 se žalobkyně domáhá, aby soud žalovanému přikázal (I.) zrušit vyznačení právní moci na rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. DP-03150/2016 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), (II.) sdělit osobám, kterým vyznačil právní moc na tomto rozhodnutí, že došlo k chybnému vyznačení právní moci, a (III.) oznámit veřejnou vyhláškou, že došlo k chybnému vyznačení právní moci na tomto rozhodnutí. Pro případ, že by soud uvedeným návrhům nevyhověl, žádá eventuálním návrhem, aby soud určil nezákonnost zásahů žalovaného spočívajících (I.) v chybném vyznačení právní moci na rozhodnutí žalovaného, (II.) nesdělení informace o chybném vyznačení právní moci na tomto rozhodnutí a (III.) neoznámení chybného vyznačení právní moci na tomto rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Rozhodnutím žalovaného byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla jí uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 18 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Podáním ze dne 4. 4. 2017 žalobkyně navrhla, aby soud vydal předběžné opatření, kterým přikáže žalovanému, aby (I.) zrušil vyznačení právní moci na rozhodnutí žalovaného a (II.) sdělil osobám, kterým na tomto rozhodnutí vyznačil právní moc, že došlo k jejímu chybnému vyznačení.

Návrh na vydání předběžného opatření žalobkyně odůvodnila tím, že jí hrozí vážná újma, neboť zákaz řízení motorových vozidel vždy představuje zásadní omezení v obvyklém způsobu

života. Žalobkyně přitom potřebuje řidičské oprávnění ke své obživě a v osobním životě, neboť pobývá na periferii Prahy, kde není dostatečná občanská vybavenost. Nemůže tak navštěvovat své rodinné příslušníky a pečovat o své blízké. Za další újmu žalobkyně považuje nemajetkovou újmu vyplývající z toho, že je povinna zdržet se řízení motorových vozidel, ačkoliv na rozhodnutí žalovaného je právní moc vyznačena chybně. Dále žalobkyně za vážnou újmu označila povinnost uhradit pokutu ve výši 40.000,- Kč, protože touto částkou nedisponuje a je pro ni likvidační. K zaplacení této pokuty by si musela půjčit finanční prostředky od nebankovní instituce, tedy s vyššími úroky. Konečně uvedla, že návrh na vydání předběžného opatření podává z důvodu, že následně bude požadovat náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem a snaží se proto předejít navyšování již vzniklé újmy, čímž jedná též v zájmu žalovaného, neboť na něm může být požadována regresní úhrada.

Žalovaný ve vyjádření k návrhu uvedl, že s vydáním předběžného opatření nesouhlasí. Jeho postup při vyznačování doložky právní moci byl správný a není na místě v rámci předběžného opatření právní moc rozhodnutí žalovaného rušit.

Krajský soud v Praze návrh na vydání předběžného opatření posoudil takto:

Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.

Předběžné opatření je svou povahou dočasným rozhodnutím, které zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Při rozhodování o vydání předběžného opatření se soud nezabývá meritorním posouzením věci. Zkoumá pouze, zda jsou splněny zákonné podmínky pro vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. Stěžejním je přitom posouzení otázky, zda je třeba mezitímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, která zároveň musí mít bezprostřední souvislost s tvrzeným zásahem správního orgánu. Tvrdit a osvědčit relevantními důkazy skutečnosti zakládající hrozící vážnou újmu je povinen účastník, který vydání předběžného opatření navrhuje. Soud však má možnost přihlédnout i k jiným podkladům, které mohou být předloženy jednak v souvislosti s vyjádřením jiných osob, než navrhovatele, jednak je může obstarat soud sám i bez návrhu.

Jak konstatoval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 808/2008, vydání předběžného opatření je vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o (hrozící) vážné újmě (nikoli tak každé újmě). Podle usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 28. 7. 2006, č. j. 59 Ca 87/2006 – 14, publikovaného pod č. 1297/2007 Sb. NSS: „*Pojem „závažná újma“ ve smyslu § 38 s. ř. s. je neurčitým právním pojmem a není možno jednoznačně stanovit, co vždy závažnou újmu je, a co naopak nemůže být. Přesto lze poměrně spolehlivě alespoň obecně konstatovat, že se vždy musí jednat o velmi vážný zásah do práv a povinností účastníka, jehož důsledky jsou pro něho natolik závažné a způsobilé trvale porušit jeho zájmy, že je v rozporu s právními normami či dobrými mravy, aby jej snášel.*“ Podobně definoval vážnou újmu i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 – 37, publ. pod č. 910/2006 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz): „*Vážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který - v případě, že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu - představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.*“

Žalobkyně spatřuje hrozící vážnou újmu v první řadě v tom, že zákaz řízení motorových představuje zásadní omezení v jejím obvyklém způsobu života. Soud předně nesdílí názor žalobkyně o tom, že samotný zákaz řízení motorových vozidel představuje vždy vážnou újmu. Právě naopak je nutno v každém jednotlivém případě posuzovat, zda zásah správního orgánu do žalobcovy právní sféry nabývá dostatečné intenzity, aby jej bylo možno označit za vážný. Z tohoto pohledu soud považuje tvrzení žalobkyně za nekonkrétní a ničím nepodložená. Žalobkyně především neupřesnila své tvrzení o tom, že pobývá na periferii hlavního města Prahy, kde není dostatečná občanská vybavenost. Pokud miní místo svého trvalého pobytu, je nutno konstatovat, že dopravní dostupnost je zde i v rámci Prahy naopak nadprůměrná, neboť stanice metra C Prosek a autobusová zastávka Prosecká se nacházejí několik minut pěší chůze od něj. Neuvedla rovněž, v čem spočívá její obživa, kde žijí její rodinní příslušníci a blízcí a z jakých důvodů o ně musí pečovat. Na základě tvrzení žalobkyně tak ani nelze zjistit, zda jí vůbec hrozí nějaká újma, natož aby bylo možné hodnotit její závažnost.

Za další újmu žalobkyně považuje i nemajetkovou újmu vyplývající z toho, že je povinna zdržet se řízení motorových vozidel, ačkoliv na rozhodnutí žalovaného je právní moc vyznačena chybně. Jak však již bylo uvedeno, soud v této fázi řízení nemůže posuzovat zákonnost žalobkyní tvrzeného zásahu, neboť by tím předjímal své rozhodnutí ve věci samé. Nedostačující je proto i zcela obecné a nekonkrétní tvrzení o nemajetkové újmě spočívající v povinnosti žalobkyně zdržet se řízení motorových vozidel.

Jako hrozící újmu žalobkyně dále označila zaplacení pokuty uložené rozhodnutím žalovaného ve výši 40.000,- Kč, která je pro ni údajně likvidační. Žalobkyně však soudu nikterak nepopsala a nedoložila své osobní, majetkové a výdělkové poměry a nelze tudíž zjistit, jaký dopad by pro ni znamenalo zaplacení uložené pokuty. Tvrzení o likvidační povaze uložené pokuty jsou nedostatečná a nelze je mít za osvědčená. Bez významu je v této souvislosti i ryze spekulativní tvrzení žalobkyně, že by si musela půjčit finanční prostředky s vysokým úrokem.

Konečně, ani zmínka žalobkyně, že se snaží předejít navyšování již vzniklé újmy a jedná tím v zájmu žalovaného, nepředstavuje tvrzení a osvědčení hrozící vážné újmy. Zájem žalobkyně na šetření finančních prostředků z veřejných rozpočtů je jistě chvályhodný, nicméně zcela irelevantní při posuzování splnění podmínek pro vydání předběžného opatření.

Lze tak shrnout, že žalobkyně neosvědčila existenci hrozící vážné újmy ve smyslu § 38 odst. 1 s. ř. s., pro kterou by bylo třeba zatímne upravit poměry účastníků řízení. Soud proto návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Druhým výrokem tohoto usnesení soud uložil žalobkyni podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření, který vyměřil ve výši 1.000,- Kč podle položky 5 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Splatnost poplatku soud stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

V Praze dne 3. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Božena Kouřimová